

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 9 czerwca 2020 r.

Pozycja 172

POSTANOWIENIE z dnia 20 kwietnia 2020 r. Sygn. akt Ts 46/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski – przewodniczący
Wojciech Sych – sprawozdawca
Rafał Wojciechowski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 16 stycznia 2020 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

postanawia:

nie uwzględniać zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej z 19 marca 2018 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący), reprezentowany przez radcę prawnego, wystąpił o zbadanie zgodności:

– art. 399 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.; dalej: k.p.c.) w zakresie zwrotu „na podstawie określonej w art. 401¹” z art. 32 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 3, art. 64 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

– art. 399 § 1 k.p.c. w zakresie, w jakim „nie przewiduje on zastosowania do postępowań zakończonych postanowieniem” z art. 32 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 3, art. 64 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

2. Postanowieniem z 16 stycznia 2020 r. Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK) odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Trybunał uznał, że skarga, w odniesieniu do zarzutu niezgodności z Konstytucją przywołanych powyżej przepisów, nie spełnia warunku wskazanego w art. 79 ust. 1 Konstytucji, doprecyzowanego w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK.

W ocenie Trybunału zamiarem skarżącego było zakwestionowanie charakteru skargi o wznowienie postępowania jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia i jego zmiany (przez

rozszerzenie instytucji wznowienia postępowania na postanowienia nie dotyczące istoty sprawy, inne niż powołane w art. 401¹ k.p.c.) na środek o charakterze zbliżonym do zwykłego środka zaskarżenia. Na tej podstawie sformułowany w skardze konstytucyjnej zarzut niezgodności z Konstytucją art. 399 § 1 i 2 k.p.c. Trybunał uznał za postulat legislacyjny, którego rozpoznanie nie mieści się w zakresie jego kognicji.

Trybunał stwierdził również, że skarżący utożsamia prawo do sądu z prawem do wznowienia postępowania w sprawie, podczas gdy we wskazanym jako wzorzec prawie do sądu nie mieści się żądanie wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem sądu. Sama zaś niemożność wznowienia postępowania nie przesądza jeszcze o tym, że doszło do naruszenia prawa do sądu. Sprawa skarżącego została rozpoznana przez niezawisły sąd, zatem nie było podstaw do przyjęcia, że został w tym przypadku złamany zakaz zamykania drogi sądowej. Skarżący nie uprawdopodobnił więc naruszenia swoich konstytucyjnych praw wskazanych w skardze.

3. Skarżący, pismem z 25 stycznia 2020 r. (data nadania), wniósł zażalenie na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 16 stycznia 2020 r., koncentrując swoje stanowisko na zarzutach naruszenia prawa do sądu, o którym mowa w art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz zasady równości, o której stanowi art. 32 ust. 1 Konstytucji.

W uzasadnieniu podał, że „prawo do rzetelnej procedury sądowej określone w [a]rt. 45 ust. 1 Konstytucji nie obejmuje jedynie prawa skarżącego do rzetelnej procedury w postępowaniu głównym, ale obejmuje także postępowanie wznowieniowe. Jest to istota prawa określonego w [a]rt. 45 ust. 1 Konstytucji, a od zasady tej ustrojodawca nie przewidział wyjątków”, „prawo do wznowienia postępowania w ściśle określonych enumeratywnie wymienionych w ustawie przypadkach jest kontynuacją prawa do rzetelnego procesu określonego w [a]rt. 45 ust. 1 Konstytucji”. Uznał, że „zaskarżone normy prawne arbitralnie, bez żadnych racjonalnych przyczyn zamykają drogę sądową do wznowienia postępowania, jeśli orzeczenie zostało wydane w formie postanowienia. Stan taki w oczywisty sposób narusza konstytucyjną zasadę równego traktowania stron w identycznej sytuacji faktycznej”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393, dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK).

Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu. Oznacza to, że Trybunał analizuje przede wszystkim zarzuty zażalenia, które mogą podważyć trafność ustaleń i ocen przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe, a stanowisko skarżącego wyrażone w zażaleniu nie zasługuje na uwzględnienie

3. Jak wskazano powyżej, podniesione w zażaleniu zarzuty i argumenty powinny wskazywać na nieprawidłowości, które – zdaniem skarżącego – występują w zaskarżonym orzeczeniu.

Trybunał Konstytucyjny, orzekający w obecnym składzie, stwierdza, że rozpatrywane zażalenie nie spełnia powyższego warunku. Skarżący w ogóle nie sformułował zarzutów, a stanowisko przedstawione w uzasadnieniu zażalenia nie dostarcza argumentów podważających przesłanki odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, wskazane w zaskarżonym postanowieniu. Zażalenie nie wnosi do rozpatrywanej sprawy żadnych nowych merytorycznych argumentów i treści. Uzasadnienie zażalenia sprowadza się do analizy – w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego – treści prawa do sądu, o którym mowa w art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz zasady równości określonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji, czyli ponownego wskazania naruszonych – zdaniem skarżącego – zasad i praw konstytucyjnych. Stanowi to powtórzenie stanowiska wyrażonego w skardze konstytucyjnej, czego przejawem jest dosłowne odwoływanie się do orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego przytoczonego uprzednio w skardze.

Reasumując, treść rozpoznawanego zażalenia nie stanowi polemiki z twierdzeniem Trybunału zawartym w zaskarżonym postanowieniu, lecz jest to ponowne, rozszerzone uzasadnienie stanowiska w sprawie, będące powtórzeniem argumentacji przedstawionej w skardze konstytucyjnej. Oznacza to, że nie doszło do wymaganego, w świetle instytucji zażalenia, podważenia ustaleń przedstawionych w kwestionowanym orzeczeniu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Trybunał Konstytucyjny postanowił, jak w sentencji.